

[Børge Johansen.]

kostningsdæmpende tilskud kræves modregnet i alle kalkulationer, der forelægges tilsynet, og det var jo også hensigten.

Må jeg til slut om dette lovforslag sige, at det såmænd ikke er med den store begejstring, vi har tilsluttet os, og det er jo heller ikke tilfældet for andre partier. Man kan, som det også er sket, diskutere længe og inderligt, om hensigten er nået, eller om den kunne nås ved andre midler, og om man i bekræftende fald kunne tilvejebringe den fornødne enighed herom, men det er måske meget godt, at den diskussion har fundet sted og har fået lov at udfolde sig, for så kan ordene og de værdiladede udtryk måske prostitutere sig så meget, så de mister deres værdi, hvis vi om føje tid kommer ud for helt andre og barske sager.

Ømann (SF):

Jeg skal ikke beskæftige mig meget med ændringsforslagene, som jeg i hovedsagen vil lade forligspartierne tage ansvaret for. Det kan de sikkert bære, når de påtager sig ansvaret for dette vederstyggelige lovforslags hovedindhold. Jeg lægger dog stor vægt på ændringsforslaget under nr. 17, som giver folk adgang til at søge om lempelse og fritagelse for tvangsopsparingen. Denne bestemmelse vil sikkert blive flittigt brugt.

Jeg vil endvidere anbefale at stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag under nr. 3 om et opkrævningsminimum på 300 kr., som medfører, at 180.000 skatteydere holdes fri. Det er dog altid noget.

Og jeg vil også anbefale at stemme for de foreslåede mildere indbetalingsterminer. Der er jo ingen tvivl om, at denne lov kommer til at ramme mange husholdninger overordentlig hårdt. Og når man ikke kan betale, ja, så må man forsøge enten at låne penge eller at kræve mere i løn, og ingen af disse udveje er jo særlig inflationsbekæmpende.

Det er også, og det skal også være et svar til ordføreren for centrum-demokraterne, med begrænset tiltro, man kan lytte til hr. Per Hækkerups bekymring for dansk økonomi, når man husker, at dette forslag stedse har været nært knyttet til et andet forslag, det mest ødsle, det mest unyttige og ufor-svarlige, asociale forslag, vi har set socialdemokratiet lægge ryg til her i tinget — ja, vi har vel ikke engang set venstre gøre noget

lignende tidligere — nemlig arbejdsgivertilskuddet på 1,9 mia kr. Der er selvfølgelig den ene trøst ved det, at når disse mennesker nu får tilskud, så får de råd til at betale deres bundne opsparing.

Jens Møller (KrF):

Jeg skal ikke trætte med at gentage eller tilbagevise de ofte gentagne argumenter pro et contra, hvad enten det drejer sig om højstemte ytringer eller mere eller mindre saglige vurderinger, men nøjes med at anbefale de af ministeren stillede ændringsforslag tiltrådt af et flertal i udvalget.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg vil tillade mig ligesom hr. Per Hækkerup at gøre et par bemærkninger, der knytter tingene sammen med den økonomiske situation. Selv om det drejer sig om ændringsforslag, så er det ændringsforslag som ikke kan gøre dette træ sundt. Det er ændringsforslag, som ikke kan forandre på selve dette lovforslags karakter, og derfor er vi yderst forbeholdne over for værdien af disse mere eller mindre velmente ændringsforslag. Det er jo noget af et paradoks, at vi her et par dage efter finanslovforslagets vedtagelse og midt i en situation, hvor betalingsbalancunderskuddet for februar er over 1 mia kr., at vi dér behandler opkrævning af tvangsopsparing, som stort set skulle kunne dække det underskud, der var i februar. Det fortæller noget om, hvilken skarp udvikling den økonomiske politik befinder sig i i Danmark, og det bekræfter til fulde, at hverken dette forslag eller andre af samme karakter indebærer noget, der bare minder om den angivelige og tilsigtede løsning. Tvangsopsparingen går ikke direkte i statskassen. Det betyder båndlæggelse af en del af købekraften hos en gruppe mennesker i Danmark, en stor gruppe, der i forvejen bogstavelig talt har pantsat deres lønninger, fordi de må betale for en række livsfornødenheder og livsbehov, hvad enten det er transport eller en tidssvarende bolig; til dette kommer så, at man kan forvente, de skal af med endnu højere skatter i det år, vi går ind i, og disse højere skatter falder sammen med kravet om tvangsopsparingen.

Endelig må man da også sige, at uanset hvor meget man vrider sig fra forligspartiernes side, så dækker dette maksimalt halvde-